

A fejlődő országoknak nyújtott uniós költségvetési támogatás

Az Európai Parlament 2011. július 5-i állásfoglalása a fejlődő országoknak nyújtott uniós költségvetési támogatás jövőjéről (2010/2300(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a G8-ak által a 2005. évi gleneagles-i csúcstalálkozón, valamint az azt követő G8-és G20-találkozókon a segítségnyújtás mértékére, a szubszaharai Afrika számára nyújtott segélyre és a segítségnyújtás minőségére vonatkozóan vállalt kötelezettségekre,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek 2000. szeptember 8-án kiadott millenniumi nyilatkozatára,
- tekintettel a fejlesztésről szóló európai konszenzusra¹, valamint a fejlesztési politika terén való komplementaritásról és munkamegosztásról szóló európai uniós magatartási kódexre²,
- tekintettel a segítségnyújtás hatékonyságáról szóló párizsi nyilatkozatra és az accrai cselekvési programra,
- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés 208. cikkére, amely kimondja, hogy „az Unió azon politikáinak végrehajtásakor, amelyek hatással lehetnek a fejlődő országokra, figyelembe veszi a fejlesztési együttműködés célkitűzéseit”,
- tekintettel a fejlesztési együttműködés finanszírozási eszközének („fejlesztési együttműködési eszköz” (DCI)) létrehozásáról szóló, 2006. december 18-i 1905/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet³ 25. cikke (1) bekezdésének b) pontjára,
- tekintettel a Cotonoui Megállapodás 61. cikkének (2) bekezdésére,
- tekintettel a segélyek hatékonyságáról és a fejlődő országokban tapasztalható korrupcióról szóló, 2006. április 6-i állásfoglalására⁴,
- tekintettel 2010. május 5-i állásfoglalására, a hetedik, nyolcadik, kilencedik és tizedik Európai Fejlesztési Alap 2008-es pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről szóló határozat szerves részét képező megjegyzésekkel⁵,
- tekintettel a fejlesztési együttműködés finanszírozási eszközének létrehozásáról szóló 1905/2006/EK tanácsi rendelet módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi

¹ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

² A Tanács 2007. május 15-i 09558/2007. számú következtetései.

³ HL L 378., 2006. 12. 27., 41. o.

⁴ HL C 293. E, 2006.12.2., 316. o.

⁵ HL L 252., 2010.9.25., 109. o.

rendelet elfogadása céljából a Tanács által első olvasatban elfogadott állásponttról szóló 2011. február 3-i állásfoglalására¹,

- tekintettel az Európai Számvevőszék 11/2010. sz. különjelentésére: „Az általános költségvetési támogatás bizottsági irányítása az AKCS-, latin-amerikai és ázsiai országokban”,
 - tekintettel a Bizottságnak a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz és a Régiók Bizottságához intézett, a fejlődő országoknak szánt uniós költségvetési támogatások jövőjéről szóló zöld könyvére (COM(2010)0586),
 - tekintettel a „The Aid Delivery Methods. Guidelines of the Programming, Design & Management of General Budget Support” (Támogatásnyújtási módszerek. Az általános költségvetési támogatás tervezése, kivitelezése és irányítása) című 2007-es bizottsági dokumentumra,
 - tekintettel a „Költségvetési támogatás: A fejlődés finanszírozásának hatékony módja?” címet viselő 2008-as bizottsági jelentésére,
 - tekintettel az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés Gazdasági, Pénzügyi és Kereskedelmi Bizottságának a költségvetési támogatás mint az AKCS országokban nyújtott hivatalos fejlesztési támogatás (ODA) eszközéről szóló jelentésére,
 - tekintettel eljárási szabályzata 48. cikkére,
 - tekintettel a Fejlesztési Bizottság jelentésére és a Külügyi Bizottság, a Költségvetési Bizottság, valamint a Költségvetési Ellenőrző Bizottság véleményére (A7-0206/2011),
- A. mivel a Lisszaboni Szerződés értelmében az Európai Unió fejlesztéspolitikájával szemben támasztott legfőbb célkitűzés a szegénység csökkentése és hosszú távon való felszámolása,
- B. mivel a költségvetési támogatás a segítségnyújtás egyik legfontosabb eszközévé vált,
- C. mivel a támogatók jó része az általános és az ágazati költségvetési támogatást egy olyan eszköznek tekinti, amely ösztönzően hat a partnerországok fejlesztési politikával és a tartós reformfolyamatokkal kapcsolatos felelősségvállalására, erősíti a nemzeti elszámoltathatósági intézményeket és rendszereket, segíti a növekedést, a szegénység csökkentését és a fejlesztési célok megvalósítását,
- D. mivel elsőként a programalapú fellépések feltételeinek– beleértve a költségvetési támogatást vagy a további modelleket – megteremtését szolgáló működőképes kapacitásfejlesztésre van szükség,
- E. mivel a költségvetési támogatás a hagyományos projektalapú megközelítés bizonyos gyengeségeit hivatott orvosolni (magas tranzakciós költségek, szétdarabolt párhuzamos rendszerek), és ekként az uniós intézkedések Lisszaboni Szerződésben hangsúlyozott koherenciájának és eredményességét erősíteni,

¹ Az e napon elfogadott szövegek, P7_TA(2011)0030.

- F. mivel a költségvetési támogatásnak hozzá kellene járulnia a segítségnyújtás minőségének és hatékonyságának növeléséhez, különösen a saját felelősség és az összehangolás tekintetében, mivel az adományozók és a kedvezményezettek közötti politikai párbeszéd lehetővé teszi a hozzájárulásoknak az egyes országok által a szegénység csökkentésére irányuló nemzeti stratégiákban meghatározott prioritásokhoz való hozzáigazítását,
- G. mivel a költségvetési támogatásról szóló európai számvevőszéki jelentésben felsorolt kockázatok ellenére a költségvetési támogatás általános feltételrendszerére jellemző „dinamikus megközelítés” továbbra is a politikai párbeszéd fontos eszközéül szolgál; mivel a költségvetési támogatást semmiképp sem szabad „biankó csekknek” tekinteni,
- H. mivel a kedvezményezett országok partnereikkel szemben vállalt kötelezettségei esetenként nehezíthetik a támogatás felhasználását, hiszen a támogatók által támasztott feltételek olykor ellentmondásosak,
- I. mivel ezidáig az Európai Unió a partnerségi megállapodások keretében elsősorban az emberi jogok („első generációs jog”) és nem a társadalmi, gazdasági és kulturális jogok („második generációs jog”) megsértésére utalt,
- J. mivel a feltételrendszerben tapasztalható következetlenségek megelőzése végett a támogatóknak konzultálniuk kellene egymással,
- K. mivel – a Lisszaboni Szerződés 2. cikkének (3) bekezdése szerint – az Európai Unió egyik célja a fenntartható szociális piacgazdaság támogatása, és ennek érvényesülnie kell a fejlesztési politika és a szomszédsági politika vonatkozásában is,
- L. mivel a partnerkormány saját állampolgáraival szemben felelősséget vállal a költségvetés kezelésével kapcsolatban a parlamentje által gyakorolt ellenőrzésen, valamint civil társadalmának az államháztartással kapcsolatos kérdésekről történő tájékoztatásán keresztül, ami alapvető kapacitásfejlesztési tényezőnek tekinthető,
1. üdvözli a költségvetési támogatásról szóló zöld könyvben meghatározott bizottsági kezdeményezést, amely főként a partnerországok belső fejlődésének ösztönzését szorgalmazza és követeli, hogy oly módon határozzák meg a költségvetési támogatásra vonatkozó támogathatósági kritériumokat, hogy az esetleges túlköltekezés kockázata, illetve az ilyen típusú támogatások helytelen felhasználása elkerülhető legyen, figyelembe véve az olyan tényezőket, mint például az országok korrupciós indexe,
 2. üdvözli az európai szintű konzultációs folyamatot; reméli, hogy a költségvetés-támogatás odaítélésének gyakorlatát a hatékonyság növelése érdekében tárgyilagosan fogják elemezni és javítani;
 3. emlékeztet rá, hogy a Lisszaboni Szerződés szerint a szegénység csökkentése és felszámolása az EU elsődleges fejlesztéspolitikai célja; hangsúlyozza, hogy a szegénységnek több dimenziója is van, például emberi, gazdasági, társadalmi-kulturális, nemi, környezeti és politikai, amelyeket az EU fejlesztési politikájának mind kezelnie kell;
 4. véleménye szerint az EU támogatásoknak valódi minőségi változást kell elindítaniuk a partnerországokban, és a költségvetési támogatást e cél elérésének hatékony eszközéül

ismeri el, feltéve, hogy a költségvetési támogatási feltételeesség mellett, illetve hatékony politikai és szakpolitikai párbeszéddel összhangban alkalmazzák;

5. hangsúlyozza a politikák következetességének kulcsfontosságú és elengedhetetlen szerepét a nagy hatással járó fejlesztéspolitika végrehajtása során; továbbá kéri, hogy az uniós kül- és biztonságpolitika összpontosítson a demokrácia és az emberi jogok előmozdítására, a békére és biztonságra, amelyek mind a fenntartható fejlődés kulcsfontosságú előfeltételei; az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás és a katasztrófakockázatot csökkentő intézkedések általános érvényesítésére irányuló módszeresebb erőfeszítéseket kér;
6. álláspontja szerint az adózás biztosítja a fenntartható fejlesztés finanszírozás számára a független forrásokat és fontos kötelek a fejlődő országok kormányai és polgárai között; kéri, hogy az életképes államháztartás-irányítási rendszerek és az átfogó adózási infrastruktúra kiépítését tegyék a költségvetési támogatás egyik legjelentősebb prioritásává; azt javasolja, hogy a költségvetési támogatási politikába foglalják bele az adóparadicsomok, az adóelkerülés és a jogellenes tőkeáramlás elleni küzdelmet szolgáló eszközöket;
7. hangsúlyozza, hogy adott esetben az ágazati költségvetési támogatás eszközéhez kell folyamodni az alapvető szociális ágazatok – úgymint az egészségügy, az oktatás, a legkiszolgáltatottabb személyek, és különösen a fogyatékkal élők támogatása – fokozottabb megcélzása érdekében;
8. rámutat, hogy a költségvetési támogatást nem szabad az EU sajátos gazdasági és stratégiai érdekeinek érvényesítésére, hanem a fejlődő országok fejlesztési céljainak – különösen a szegénység és éhezés felszámolásának – elérésére kell felhasználni és segítséget kell nyújtani a fejlődő országok ezirányú erőfeszítéseikhez;
9. emlékeztet az Európai Unió költségvetési támogatás terén játszott úttörő szerepére, valamint az Európai Bizottság e területre vonatkozó szakértelme révén hozzáadott értékre;
10. megjegyzi, hogy a költségvetési támogatás a velejáró, költségvetési kérdésekről folyó párbeszéd révén nem csak a kormányok elszámoltathatóságát fokozza, hanem az adományozók koordinációját; rámutat, hogy ez az előreívő út a feltörekvő országbeli adományozók jobb koordinációjához is;
11. hangsúlyozza ezért az Európai Unió amelletti elhivatottságát, hogy tapasztalatának előnyeiből más intézményi szereplők is részesüljenek, mindenképp a Busan támogatásának hatékonyságát vizsgáló magas szintű fórum során;
12. hangsúlyozza, hogy a Bizottság és a költségvetési támogatást nyújtó szereplők nagy része által alkalmazott dinamikus megközelítés számtalan kockázatot rejt, amelyeket kellőképp figyelembe kell venni; felkéri a Bizottságot, hogy készítsen nemzeti szintű értékeléseket a költségvetési támogatás lehetséges kockázatairól és hasznáról a partnerországokban;
13. felkéri az Európai Uniót a költségvetési támogatás kezelésére, az egyéb támogatási módokkal való komplementaritás kiaknázása céljából;

14. hangsúlyozza, hogy a Bizottság ellenőrzési mechanizmusán kívül a parlamenti ellenőrzést, valamint a civil társadalom tájékoztatását is meg kell erősíteni a költségvetési támogatásban részesülő országokban; kiemeli továbbá, hogy a kedvezményezett országok államháztartására vonatkozó optimális ellenőrzés kialakítása a források rendelkezésre bocsátásának előfeltétele;
15. emlékeztet, hogy a világosan meghatározott, széles körben támogatott és szorosan nyomon követett mutatók nélkülözhetetlenek a harmadik országoknak nyújtott költségvetési támogatás konkrét hatásainak kimutatására, valamint hogy az illetékes költségvetési hatóságokat rendszeresen tájékoztatni kell a költségvetési támogatásra vonatkozó döntéshozatalt alakító mutatókról és iránymutatásokról; hangsúlyozza, hogy e mutatókat pontosabban kell a partnerországok sajátos igényeihez igazítani, elkerülendő a Bizottság által követett univerzális („mindent egy kaptafára”) megközelítést, amely esetlegesen épp ellentétes hatást váltana ki;
16. kéri, hogy a kedvezményezett ország költségvetésének parlamenti vizsgálatát szabják meg a költségvetési támogatás folyósításának feltételéül; kéri a partnerországokban a parlamentek és a civil társadalom széles körű részvételét annak érdekében, hogy a költségvetési támogatási pénzeszközök felhasználásáról demokratikus döntés szülessen;
17. felkéri a Bizottságot, hogy a költségvetéshez nyújtott támogatások odaítélése előtt bizonyosodjon meg arról, hogy a beavatkozás célkitűzései a kedvezményezett ország nemzeti programjának részét képezik, és arról, hogy a más adományozók nyújtotta támogatásokhoz képest megvalósul a koordináció, komplementaritás és koherencia elve, valamint a kedvezményezett ország által már elkülönített források kiegészítésének elve;
18. az uniós költségvetés-támogatások helytállóságának biztosítása érdekében felkéri a Bizottságot, hogy a költségvetéshez nyújtott támogatások műveleteinek elindítására vonatkozó határozatok előkészítésének és dokumentációjának javítása révén egyszerűsítse a programozási és tervezési eljárást; a küldöttségek rendelkezésére álló erőforrásokkal kapcsolatban alkalmazott megkötések miatt – ami gyakran korlátozza egyes tevékenységek ellátását – felhívja a Bizottságot, hogy biztosítson elegendő képzett személyzetet a végrehajtáshoz, mivel a költségvetéshez nyújtott támogatás más elemzői készségeket követel, mint a projekt- vagy programfinanszírozás;
19. kitart amellett, hogy a kedvezményezett országok nemzeti parlamentjeinek és a civil társadalmi szervezeteknek vezető szerepet kell játszaniuk, mivel helyzetüknél fogva ők tudják legjobban meghatározni a legfontosabb ágazatokat, kidolgozni az országstratégiai dokumentumokat és ellenőrizni a költségvetési előirányzatokat; követeli, hogy a parlamenti ellenőrzés megerősítése érdekében a nemzeti parlamentek a civil társadalommal konzultálva, még a támogatókkal a költségvetési támogatásról folytatott párbeszéd előtt fogadják el az országstratégiai dokumentumokat;
20. hangsúlyozza, hogy az uniós fejlesztési segélynek hatékonyak kell lennie; uniós szintű független értékelési rendszerek és az uniós segélyek által érintett valamennyi fél részére nyitva álló panaszmechanizmus kialakítását, valamint nemzeti szintű elszámoltathatósági mechanizmusok támogatását kéri;
21. kéri, hogy a Bizottság nyújtson be egy számadatokat tartalmazó átfogó mérleget a

helyi irányításnak megítélt általános, és ágazati költségvetési támogatásról, valamint tanulmányozza a költségvetési támogatás egy részének decentralizálásával és a helyi irányítás szereplőinek birtokába jutásával járó lehetőségeket és kockázatokat;

22. felhívja az EU-t, hogy tartsa tiszteletben és mozdítsa elő a fejlődő országok fejlesztési stratégiájuk melletti valós elkötelezettségét és tartózkodjon a nemzeti politikai döntéshozók kizorításától a költségvetési támogatást övező politikai párbeszéd kerésztül, ami aláássa a demokratikus elszámoltathatóságot és hozzájárul a belföldi politikai realitások depolitizálásához;
23. úgy véli, hogy a költségvetési támogatásnak a szegénység csökkentésében jelentős szerepet betöltő állami szektorokat, alapvetően az egészségügyi és oktatási minisztériumokat kell előnyben részesíteniük;
24. úgy véli továbbá, hogy a költségvetési támogatásba be kellene vezetni a nemek közötti egyenlőség elvét, belefoglalva azt a költségvetési folyamat minden szakaszába, előmozdítva a párbeszédet a nőszervezetekkel, valamint nemekre lebontott mutatók meghatározása által;
25. hangsúlyozza, hogy a fokozottabb kölcsönös felelősségvállalás érdekében az Európai Bizottságnak nagyobb szerepet kellene vállalnia közvetítőként a kormány, a parlamenti képviselők és a civil társadalom között, és úgy véli ezért, hogy a költségvetési támogatásból az ágazati minisztériumok megerősítését célzó, technikai segítségnyújtásra fenntartott részt is fel lehetne használni a parlamentek és a civil társadalom hatásköreinek növelésére, hogy a költségvetési támogatás ellenőrzésére irányuló szerepüket teljes egészében betölthessék;
26. hangsúlyozza támogatók kiemelkedő szerepét a partnerországok kapacitásfejlesztésének támogatásában és a helyi projekt támogatás kedvező hatását a partnerországokban a szegénység visszaszorítására, az inkluzív növekedésre és a fenntartható fejlődésre;
27. aggodalommal tölti el, hogy a költségvetési támogatás hirtelen megvonása makro-gazdasági destabilizációval járhat, valamint kedvezőtlenül hathat a legkiszolgáltatottabb helyzetben lévőkre; javasolja, hogy a költségvetési támogatások kifizetését a támogatók közötti egyeztetett fellépés révén létrejött progresszív mechanizmus alapján, valamint a civil társadalommal és a partnerország parlamentjével folytatott konzultáció után csökkentsék, ily módon enyhíteni lehetne a csökkentés hatásait, elő lehetne segíteni a politikai párbeszédet és összehangolt megoldást lehetne találni a felmerülő nehézségekre;
28. úgy véli, hogy a költségvetés támogatását a programozott segélyhez hasonlóan átmeneti eszközként kell kezelni, és nem akadályozhatja az országok azon képességének megerősítésére irányuló erőfeszítéseket, hogy növeljék saját erőforrásaikat, például az adókat annak érdekében, hogy ne fűggenek harmadik országok adományaitól;
29. felkéri az adományozókat a költségvetési támogatás összehangoltságának és kiszámíthatóságának fokozására, és hangsúlyozza, hogy készen kell állniuk a partnerországokkal szembeni hosszú távú kötelezettségvállalásra;

30. felhívja az EU-t, hogy tegyen megfelelő intézkedések annak érdekében, hogy a harmadik országok részéről megvalósuljon a pénzügyi stabilitásukat előmozdító mechanizmusokba történő befektetés melletti elkötelezettség;
31. ragaszkodik a fejlesztési együttműködés finanszírozási eszközének („fejlesztési együttműködési eszköz” (DCI)) létrehozásáról szóló, 2006. december 18-i 1905/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 25. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt alábbi feltétel hatékony végrehajtásához, „A Közösség mindvégig az eredményeken és teljesítménymutatókon alapuló megközelítést fogja alkalmazni. egyértelműen meghatározza és nyomon követi annak feltételrendszerét, és támogatja a partnerországok arra irányuló erőfeszítéseit, hogy erősítsék a parlamenti ellenőrzést és a pénzügyi ellenőrzési kapacitásokat, továbbá hogy növeljék az átláthatóságot és a nyilvánosságnak az információkhoz való hozzáférését”; arra ösztönzi a Bizottságot, hogy terjessze ki ezt a rendelkezést az Európai Fejlesztési Alap kedvezményezett országainak (AKCS-országok) nyújtott költségvetés-támogatásra is, amely országok esetében egyelőre csupán az AKCS-EU partnerségi megállapodás 61. cikkének (1) bekezdésében rögzített, inkább technikai jellegű feltétel alkalmazandó;
32. úgy ítéli meg, hogy – mivel a költségvetés-támogatás fontos stratégiai döntés az Unió partnerországokkal folytatott kapcsolataiban – az EUMSZ 290. cikkét (felhatalmazáson alapuló jogi aktusok) kell alkalmazni e segélytípus támogathatósági kritériumainak meghatározására, a Tanács és a Parlament mint társjogalkotók számára teljes körű együttdöntési jogkört biztosítva az ilyen támogatások odaítélése terén, beleértve szükség esetén a felhatalmazáson alapuló jogi aktus visszavonásának jogát is;
33. emlékeztet arra, hogy a jelentős kapacitásbeli hiányosságok és a gyenge kormányzás következtében számos fejlődő ország elesett a költségvetési támogatástól;
34. véleménye szerint a költségvetési támogatásra vonatkozó finanszírozási határozatokat nem csupán a várt előnyöknek kell meghatározniuk, hanem a támogató és a partnerországokban jelentkező rövid- és hosszú távú kockázatoknak is; megjegyzi, hogy a Számvevőszék különjelentésében¹ teljes mértékben egyetért ezzel az értékeléssel, kiemelve, hogy szilárd kockázatkezelési keretet kell kidolgozni és végrehajtani;
35. aggályosnak tartja, hogy a Számvevőszék a nyolcadik, kilencedik és tizedik Európai Fejlesztési Alap (EFA) által támogatott tevékenységekről szóló, 2009-es pénzügyi évről vonatkozó éves jelentésében sok nem számszerűsíthető hibát talált a költségvetéshez nyújtott támogatások esetében, melyek abból fakadtak, hogy a fizetési feltételek betartása nem volt jól szerkesztett, átlátható módon bizonyítva; ugyanakkor örömmel veszi tudomásul, hogy a Számvevőszék megállapítása szerint a jogosultság kimutatásában alapvető javulás figyelhető meg a 10. EFA-ban a világosabb értékelési keretek miatt, amelyeket immár szisztematikusan használnak;
36. emlékeztet arra, hogy a közjavakba – az oktatásba, szociális biztonságba, infrastruktúrába és termelői kapacitásokba – történő állami beruházások (különösen a mezőgazdasági kistermelők tekintetében) és a helyi piacok támogatása kulcsfontosságú

¹ Az Európai Számvevőszék 11/2010. sz. különjelentése: „Az általános költségvetési támogatás bizottsági irányítása az AKCS-, latin-amerikai és ázsiai országokban”.

a sikeres fejlesztési stratégiák vonatkozásában;

37. kéri a Bizottságot, hogy gondoskodjon arról, hogy a teljesítményhez kötötten változó mértékű részletek kifizetésének konkrét feltételei világosan határozzák meg a mutatókat, a célokat, a számítási módszereket és az ellenőrzések forrását, valamint hogy a küldöttségek jelentéseikben jól szerkesztett és átlátható módon bizonyítsák a közpénzek kezelésében tapasztalható előrehaladást; tegyék ezt oly módon, hogy határozzák meg egyértelműen azokat a kritériumokat, amelyekhez képest a haladást mérik, mutassák be a ténylegesen elért haladást, és indokolják meg, hogy adott esetben miért nem haladt a tervek szerint a reformprogram;
38. felkéri a Bizottságot, hogy tegyen meg minden szükséges intézkedést a kedvezményezett országokban jellemző korrupció elleni fellépés érdekében, ideértve szükség esetén a kifizetések felfüggesztését is; ebben az összefüggésben felkéri a Bizottságot, hogy továbbra is folytasson szoros és rendszeres párbeszédet a partnerkormányokkal a korrupcióval kapcsolatos kérdésekben, illetve szenteljen kellő figyelmet az egyes fogadó országokon belül jelentkező, az elszámoltathatóságot és a korrupcióellenes mechanizmusokat erősítő képességfejlesztési szükségleteknek;
39. a támogatások áramlásának kiszámíthatóságát igen fontos tényezőnek tekinti a kiadások minőségének biztosítását illetően, mivel lehetővé teszi a partnerországok számára, hogy hosszú távon tervezzék meg a költségeket és az ágazati politikák fejlődését szolgáló fellépéseket finanszírozzák; úgy véli, hogy támogatni kell e megközelítést a partnerország költségvetési politikája és a nemzeti bevételek mozgósítása révén, ami hosszú távon a támogatásoktól való függőség csökkentését eredményezi;
40. emlékeztet, hogy sok ország azért nem jogosult költségvetési támogatásra, mert az államháztartás kezelése terén nem tud felmutatni előrelépést,
41. úgy véli, a költségvetési támogatásnak fokozatosan kellene megvalósulnia a fejlődő országokban, kezdve egy korlátozott összeggel majd fokozatosan növelve azt a partnerországok kapacitásainak javulásának mértékében;
42. emlékeztet arra, hogy a költségvetési támogatásnak hozzá kell járulnia a szegénység visszaszorításához, és a millenniumi fejlesztési célok, valamint az olyan elvek szerinti előrehaladáshoz, mint a partnerség, a segélyek hatékonysága és a fejlesztési politikák következetessége; kifejezi az eredményeken alapuló ösztönzők iránti támogatását, de hangsúlyozza, hogy a folyósítás váltakozásának a lehető legnagyobb mértékben előre jelezhetőnek kell lennie annak érdekében, hogy ne befolyásolja negatívan a költségvetési tervezést; megismétli, hogy költségvetés-támogatást csak olyan országoknak szabad nyújtani, amelyek érvényesítik és betartják az irányításra és az emberi jogok tiszteletben tartására vonatkozó minimumkövetelményeket; hangsúlyozza, hogy a makrogazdasági reformokhoz kapcsolódó feltételeknek összeegyeztethetőknek kell lenniük az emberi és társadalmi fejlődéssel;
43. ösztönzi a fejlődő országokat és a Bizottságot, hogy a Cotonoui Megállapodás vonatkozó rendelkezései, valamint az 1905/2006/EK rendelet 19. és 20. cikke értelmében segítsék elő a részvételen alapuló fejlődést, különös tekintettel a civil társadalommal, valamint a helyi és regionális hatóságokkal folytatott konzultációra;

44. hangsúlyozza, hogy az ágazaton belül kísérő intézkedésekre jogosult banánszállító AKCS-országoknak való költségvetési támogatás odaítélése esetén a kifizetések kormányzati mutatók alapján megítélt változó részébe bele kell foglalni a Parlament által egy, a fent említett 2011. február 3-i álláspontjában szereplő módosításban meghatározottak szerint az 1905/2006/EK rendeletbe (DCI-rendelet) beilleszteni javasolt új, 17a. cikkben szereplő egyedi feltételeket;
45. követeli, hogy a Bizottság hozza nyilvánosságra a fejlődő országokkal kötött költségvetési támogatási megállapodásokat és a millenniumi fejlesztési célokkal kapcsolatos szerződéseket;
46. hangsúlyozza, hogy az ágazati költségvetés-támogatás bizonyos körülmények között hasznos átmeneti lehetőséget biztosíthat az érintett kormányok és parlamentek segélyek finanszírozásába történő nagyobb mértékű bevonására, a támogatásoknak a millenniumi fejlesztési célokra történő lekötése mellett;
47. álláspontja szerint az olajban és ásványi anyagokban gazdag országoknak lehetőségük van saját fejlődésük és a szegénység elleni küzdelem átlátható adóbeszedési rendszerek és a gazdagság méltányos újraelosztása révén történő finanszírozására;
48. úgy véli, hogy az MFC-szerződések elvileg az eredményhez kapcsolódó jó minőségű költségvetési támogatás példái (hosszú távúak, előre láthatóak, a szociális ágazatokra összpontosítanak stb.); kéri ezért, hogy 2011-ben az Európai Bizottság tegyen közzé egy értékelést az MFC-szerződésekről, valamint mérje fel ezek több országra történő kiterjesztésének lehetőségét;
49. kéri a Bizottságot, hogy a félidős felülvizsgálat során, az egyes országokra vonatkozó stratégiai dokumentumok keretében tegye közzé a feltételrendszereket és a teljesítménymutatókat is; úgy véli, hogy a költségvetési támogatások teljesítménymutatóit a szegénység felszámolására irányuló célkitűzések teljesítésének, valamint a millenniumi fejlesztési célok elérésének függvényében kell meghatározni;
50. ismételten felkéri a Bizottságot, hogy a bemeneti oldal ellenőrzése helyett meghatározott mutatók alapján mérje az eredményeket, oly módon javítva jelentéstételi rendszerét, hogy az a programok hatékonyságára összpontosítson;
51. megállapítja, hogy a partnerországokban hozott fejlesztési politikai intézkedések hatékonyságának értékelésekor teljes mértékben figyelembe kell venni a helyi feltételeket és tiszteletben kell tartani a Szerződésben foglalt uniós értékeket, többek között a jogállamiság és a demokrácia elvét; hangsúlyozza, hogy az igényeknek továbbra is az uniós fejlesztési segély odaítélésének alapvető feltételét kell képezniük;
52. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy hozzanak létre nyilvános jegyzéket, amelyben a hazai demokratikus intézmények erősítése és a kölcsönös elszámoltathatóság céljából átláthatóan felsorolják a költségvetés-támogatási megállapodásokat, eljárásokat és a fejlettségi mutatókat;
53. kéri a tagállamokat, hogy folytassanak következetesebb fejlesztési politikát mind nemzeti, mind közösségi szinten; felkéri a tagállamokat, forduljanak az Európai Külügyi Szolgálatához, hogy az átfedések és a következetlenségek elkerülése érdekében fokozzák a költségvetési támogatások terén a Bizottsággal való koordinációt;

54. emlékezteti a Bizottságot és a tagállamokat fejlesztési együttműködésük egymás közötti harmonizálására és az együttműködésben foglalt kötelezettség, a felek közötti kölcsönös elszámoltathatóság javítására;
55. határozott meggyőződése, hogy a harmadik országokban nyújtandó jövőbeni európai uniós költségvetési támogatások alapos elemzésének ki kell terjednie az Európai Fejlesztési Alap költségvetésbe való beépítésének kérdésére; tisztában van a jelenlegi helyzet történelmi és intézményi hátterével, ám véleménye szerint eljött az idő arra, hogy a Tanács, a tagállamok és az AKCS-országok tudomásul vegyék, hogy a jelenlegi helyzet árt az európai uniós költségvetési támogatás hatékonyságának, átláthatóságának és elszámoltathatóságának; kiemeli ugyanakkor, hogy a költségvetésbe való ilyen beépítés nem eredményezheti a fejlesztési politikákra előirányzott pénzügyi keretösszeg csökkenését;
56. felkéri a tagállamokat, a Bizottságot és az Európai Külügyi Szolgálatot (EKSZ), hogy az egyéb politikák terén követett gyakorlattal összhangban javítsák a harmadik országoknak nyújtott saját költségvetési támogatásuk koordinációját az esetleges vagy meglévő átfedések, ellentmondások és következetlenségek elkerülése és/vagy felszámolása érdekében; sajnálattal veszi tudomásul a felülvizsgálatokat, amelyek szerint ágazati szinten a gyenge szakpolitikák, intézmények és szolgáltató-rendszerek arra ösztönzik a támogatókat, hogy saját rendszereiket használják a projektek végrehajtása során, és inkább kétoldalú, nem pedig összehangolt módon lépjenek fel, ami még inkább elfogadhatatlan a szűkös finanszírozásra való tekintettel, és ami igen megnehezíti, hogy az EU betartsa a kiszámíthatóbb támogatásokra vonatkozó ígéreteit; fenntartja, hogy a legnagyobb hozzáadott értéket nyújtó egyes területekre való összpontosításnak kell irányítania az európai uniós költségvetési támogatást az előkészítés és a folyósítás összes szakaszában;
57. kéri a Bizottságot, hogy úgy hívja fel a közvélemény figyelmét a költségvetési támogatások alkalmazásában rejlő kockázatokra, hogy közben hangsúlyozza a költségvetési támogatásoknak a partnerországok emancipálódásában betöltött pozitív szerepét;
58. felhívja az EU-t és a tagállamokat, hogy továbbra is mozdítsák elő és tartsák fenn pénzügyi támogatásukat, és ugyanakkor nyújtsanak tanácsadási támogatást az államháztartás technokrata irányításához;
59. hangsúlyozza, hogy a jobb koordináció célja a források elosztásának optimalizálása, a legjobb gyakorlatok megosztásának erősítése és a költségvetési támogatás hatékonyságának fokozása;
60. úgy véli, hogy az Uniónak fel kellene ismernie és ki kellene használnia a politikai súlya és az európai uniós fellépések potenciálisan széles köre által létrehozott hozzáadott értéket, az adott pénzügyi támogatással arányos mértékű politikai befolyást biztosítva;
61. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.